
Beköszöntő

Tisztelt Olvasók!

A mozgalmas, eseményekben gazdag időszak és út, melyet a Magyar Kórházzövetség Tihanytól Egerig megtett, inkább „vesszőfutásra”, mint diadalmenetre emlékeztet.

John Lennon, a Beatles együttes tragikus sorsú zenész bálványának mondását igazolták az események:

„Az élet az ami velünk történik, miközben nekünk más terveink vannak.”

Többségünk bizonyára elfogadja azt az értékelést, hogy az ágazat jelenlegi helyzete – főként a külső, környezeti tényezők hatására – rosszabb a tavalyinál, már-már reménytelen, melynél betegeink, a lakosság és munkatársaink egyaránt jobbat érdemelnének.

Tavalyi kongresszusunkon a Magyar Kórházzövetség „stratégiai szövetséget” kínált az ágazati és politikai döntéshozóknak, 10 millió hazai állampolgár egészségügyi ellátására a kórházi szférában. Szövetségünk partneri szerepet ajánlott a működőképesség megőrzésében, javításában, fejlesztésében – ha szükséges – a válsághelyzetek megoldásában, a fenntartható fejlődés megalapozásában, az ágazat modernizációjában. Együtműködést ígértünk és szorgalmaztunk a kórházak strukturális és humánerőforrás helyzetének javításában, a fenntartható finanszírozás reformjában – amely forrásbővítéssel jár együtt, vagy forrást takarít meg.

Szintén elköteleztük magunkat az együttműködés mellett az EU alapok bevonásában, a nemzeti fejlesztési programban, a címzett támogatások növelésében, az államilag ellenőrzött magánbefektetésekben, hiteltámogatásokban, a korrekt és következetes konszolidációs lépésekben, a hatékonyság- és minőségjavító tevékenységben. Az eredmény nem rajtunk múltott.

Minden megnyilvánulásunk legfőbb célja: a hazai „kórházügy” szolgálata volt, melyben a beteg, a dolgozó és az intézményi szervezet érdekei elválaszthatatlan egységet képviselnek. Közös, átfogó, lényegi kérdésekben konszenzusra törekedtünk az érdekképviseletben. Látványosan javultunk a széleskörű tagkórházi demokratizmuson alapuló, aktívabb szövetségi szervezeti működésben. Naponta éreztük intézményeink őszinte érdeklődését és bizalmát, – a szakmai prioritásoktól motivált, – a kórházak érdekeit szem előtt tartó elkötelezettségben és magatartásban megnyilvánuló segítőkészségét.

A terveinket és munkánkat támogató szaksajtótól eltekintve – melynek egyik élenjáró képviselője az IME – a szenzációéhes közéleti média nem jeleskedett az ágazat, a betegek hosszú távú érdekeinek, helyzete javításának szolgálatában.

Az eleinte fő reformelemként meghirdetett, azonban céljaiban, feltételrendszerében, módszereiben és főként ellenőrzésében kidolgozatlan, Irányított Betegellátási Rendszer, – tagadhatatlan értékei ellenére – csaknem elvérzett a körülmények súlya alatt. Talán az általunk kezdeményezett kongresszusi szakmai „műhelyvita”, a TESZ előrevetített rémlátomása közösen mentette meg a takarékon való lassított folytatás számára.

Konszenzuson alapuló, hiteles, határozott hangú, konstruktív megállapításainkat minden esetben – a szakmai prioritásoktól motivált – kórházcentrikus elkötelezettség és magatartás vezérelte.

A miniszterelnök, ágazati minisztereink az Országgyűlés Egészségügyi Bizottsága, a legkülönbözőbb szakmapolitikai fórumok (ESZÉT, NEK, NET, OEP-vezetéssel történt tárgyalások) megismerhették szövetségünk álláspontját az egészségügy legfontosabb kérdéseiben. A tényfeltárásban, munkamegbeszéléseken, az együttműködési tevékenységekben őszinte lelkiismerettel helytálltunk, az általunk remélt és várt eredmény azonban elmaradt. Az ismert finanszírozási, költségvetési, prioritás kijelölési kérdésekben – az ágazaton belüli konszenzus ellenére – sajnos alulmaradtunk.

Bizonyos, hogy az ágazat meghatározó szereplői számos nézeteltérés, kudarc és csalódás ellenére közelebb kerültek egymáshoz. Ebben is elvülhetetlen érdeme és szerepe van az IME-nek és a többi hiteles, színvonalas ágazati sajtóorgánumnak.

Jelenlegi kongresszusi célunk és törekvésünk is az, hogy minden eszközünkkel tudatosítsuk a társadalommal és a döntéshozókkal Hippokratész több, mint két évezredes igazságát, mely ma is korszerű, eurokonform gondolat: „A gondoskodás az egészséges embert is megilleti, a beteg rászorul a támaszra és a gyógyulásnak ára van.”

A lap munkatársai és Tisztelt Olvasói a jövőben is sokat segíthetnek abban, hogy e nemes szándék közkinccsé váljon.

Dr. Golub Iván
Magyar Kórházzövetség elnöke